

Elżbieta Jamrozik
Uniwersytet Warszawski
Wydział Lingwistyki Stosowanej
Instytut Komunikacji Specjalistycznej i Interkulturowej

Warszawa, 15. 04. 2016.

Recenzja rozprawy doktorskiej mgr Luca Palmarini

La lessicografia bilingue italiano-polacca e polacco-italiana dal 1856 al 1946

napisanej pod kierunkiem dr hab. prof. UJ Romana Sosnowskiego

Wydział Filologiczny Uniwersytetu Jagiellońskiego, 2015 r.

Przedstawiona do recenzji praca mgr Luca Palmariniego jest obszerną i solidnie udokumentowaną monografią z zakresu historii leksykografii dwujęzycznej włosko-polskiej i polsko-włoskiej. Ramy chronologiczne pracy zostały wyznaczone z jednej strony datą ukazania się pierwszego we współczesnym pojęciu słownika włosko-polskiego i polsko-włoskiego Erazma Rykaczewskiego, z drugiej – datą ukazania się ostatniego ze słowników, jakie powstały we Włoszech w kontekście obecności żołnierzy Korpusu Andersa. Data ta stanowi zamknięcie pewnej epoki kontaktów polsko-włoskich, także w dziedzinie leksykografii.

Monografia liczy 298 stron; jej kompozycja jest logiczna i przejrzysta. Po wstępie przedstawiającym założenia i strukturę pracy, następuje siedem rozdziałów stanowiących dwie wyraźne części tematyczne: przedstawienie tła historyczno-kulturowego oraz analizę leksykograficzną. Podział ten występuje w tekście pracy, zabrakło go natomiast – zapewne przez przeoczenie - w spisie treści. Pracę kończą wyczerpująco sformułowane wnioski, obszerna bibliografia oraz abstrakt w języku polskim i angielskim.

Jak wynika już z samej struktury monografii, Autor łączy w niej podejście historyka kultury i leksykografii, badacza stosunków polsko-włoskich z analizą filologiczno-leksykograficzną, jaką przeprowadza dla trzech głównych słowników dwujęzycznych omawianego okresu, a mianowicie słownika Erazma Rykaczewskiego, Fortunata Gianniniego i Ignacego Płaskowskiego. Zaletą tak obranej metody badawczej jest wprowadzenie czytelnika w klimat i problemy, z jakimi musiały się mierzyć badania leksykograficzne w

